

הילה להב

חיה

אני גוועת.
כדי להחליץ עלי ללעס את רגלי.
אני מרעבת כל הזמן.
במקום לומר את הדבר הבהיר,
הדק מכל דק, עלי להתפטם בו.
את הדבר הדק אומרות תמיד האילות שקופות־הגו.
וההמיה העדינה עולה מתוך מעי.
לא מהלב.

כדי לשבור את הרעב עלי להתחזות לכלב:
להתהליך בודדה ולהתעות את החיות.
אוי לרגלי הלכודה עכשו.

אני גוועת ברעב.
פעם בשבע־מאות שנה באה אילה כמוך
טובת עינים מאירה בלי הפסקה –
אני לועסת את בשרה במשך חדשים.
בטני ריקה.

היאוש לא יהרג אותי כי לא
יהיה לו אמץ: בכל פעם שעורפים לי ראש
גדל לי הישבן.

הפצע בכרסי נפתח ומתאחה –
חיה שעירה מכרסמת מבטן לגב.
לפעמים אני חושבת שאמות מאהבה,
מה שמזכיר לי: אני מתה מרעב.

טיפשה

*

טִפְשָׁה שְׁאַתְּ רוֹצָה לְתַקֵּן
בְּמַלִּים טְעוֹת שֶׁל דָּם.

גַּם הַבֶּשֶׁר – מַה זֶה בֶּשֶׁר
חֶמֶר צָפוּף כָּל כֵּן: שֶׁלֹּא יוֹצֵאת
מִמֶּנּוּ הַנֶּשֶׁמָה –

בְּהַגְדֶּלָה אֲנִי רוֹאָה –
בֶּשֶׁר הוּא נֶשֶׁמָה סְמִיכָה מְדִי שְׁנִתְקַרְשָׁה.

הַקִּדְחָתִי אֶת הַגּוֹף הַזֶּה.
טִפְשָׁה.